

До 75-річчя В. П. Соловйова

Ім'я В'ячеслава Павловича Соловйова широко відоме в Україні та за її межами як одного з найбільш компетентних у нашій країні фахівців у галузі інноватики та управління науково-технологічним розвитком. Проте таке визначення ніяк не вичерпує характеристику цієї багатогранної особистості. Зокрема, в енциклопедії «Науковці України – еліта держави», виданій ТОВ «Видавництво Логос Україна» його характеризують як відомого українського вченого-кібернетика, біологи знають його як автора ґрунтовних досліджень водно-сольового обміну в організмі людини. І перш ніж стати доктором економічних наук і професором зі спеціальності «економіка та управління національним господарством», він захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата технічних наук та отримав вчене звання старшого наукового співробітника за спеціальністю «організація структур та обчислювальних процесів в ЕОМ, комплексах і системах».

Народився В'ячеслав Павлович 14 жовтня 1941 року в селі Тоцьке, Тоцького району Оренбурзької області, там само

закінчив середню школу. Потім, вступивши на електротехнічний факультет Куйбишевського індустріального (згодом політехнічного) інституту, перші два роки (у відповідності з тодішніми вимогами) паралельно з навчанням працював електромонтером. Отримавши вищу освіту, став працювати інженером Куйбишевського філіалу Центрального конструкторського бюро експериментального машинобудування (під такою завуальованою назвою діяла тоді філія «фірми Корольова»), де безпосередньо займався створенням систем управління космічними апаратами. Тож вступ у 1968 році до аспірантури Інституту кібернетики АН УРСР був цілком логічним кроком для молодого інженера.

З 1971 року В. П. Соловйов працював у Інституті кібернетики АН УРСР, де досліджував проблеми моделювання біологічних систем, займався автоматизацією наукового експерименту (зокрема за його безпосередньої участі створювались системи автоматизації експерименту в інститутах електрозварювання, проблем онкології та проблем міцності), розробленням математичного апарату та експертних систем для аналізу та оцінки надійності складних відповідалних систем. Це був період бурхливого розвитку інституту, формування кращих традицій його колективу, які не могли не впливати на становлення В'ячеслава Павловича як вченого – так само як спілкування з видатними особистостями, які в ньому працювали. При підготовці кандидатської дисертації науковим керівником В. П. Соловйова був академік М. М. Амосов, а консультантом – член-кореспондент НАН України Б. М. Малиновський, безпосередньо спілкувався він також з академіками В. М. Глушковым, В. С. Михалевичем, І. М. Коваленком.

З 1991 року В. П. Соловйов – заступник директора з наукової роботи Центру досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г. М. Доброва НАН України (нині Інститут досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки